

МОЛОДИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Рік видання XVII
№ 117 (2221)

ЧЕТВЕР, 30 вересня 1976 року

Ціна 2 коп.

У них різні характери, звички, вади, достоїнства. Та єдине їх вірність полю, а ще те, що вони не даремно живуть на землі, оці мішні засмагли хлопці — члени комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Прапор комунізму». Ось зосереджено стежить за роботою комбайна Сергій Трифонов, ланковий механізованої ланки по вирощуванню цукрових буряків. За ланкою закріплено 157 гектарів лану. Радіє серце Сергія щедрому врожаю — додатково до зобов'язання зберуть понад 160 тонн солодких коренів.

— Адреса щастя? Поле. — відповідає Сергій на моє запитання.

І я розумію небуденність цих слів, бо для нього поле — це праця, земля, рідна з діда-прадіда. Він справді щасливий полем. Воно дало Сергію право бути господарем, стати комуністом. Воно дало йому, простому косяцькому хлопцеві, право бути сфотографованим біля Прапора Перемоги в Москві.

А ще дало поле щастя пізнання, бо покликало вчитися — ланковий Сергій Трифонов закінчує технікум механізації сільськогосподарства. У бригаді багато механізаторів, які вчаться заочно у вузах, технікумах.

Поняття щастя і поля невіддільні і для тракториста комсомольця Сашка Гриценка. Бригада пам'ятає, як вперше пе-

ВИПРОБУВАННЯ ТРИВАЄ

Репортаж червоного тижня

реступив поріг колгоспної контори кучерявий випускник училища, пам'ятає оту незрозумілу туго в його карих очах. Сашка, який залишився без рідних, підігрітих очей, на перший погляд, грубуваті хлопці. З ними поруч він не почував себе сиротою. А потім вони всі разом у колгоспному Будинку культури влаштували Сашкові урочисті проводи в армію, подарували майбутньому солдатові і рушники вишивані, і електробритву, і навіть ложку. А ще вручили йому найдорожче — пригорну землі, пригорну їхнього бригадного поля... Сашко повернувся до свого поля і, розмучений, розгублений, одержав із рук бригадира кілька сотень карбованців, які складав для нього колгосп, та ключі від нового трактора.

Сьогодні Сашко Гриценко ударно трудиться на збиранні картоплі. І на шістдесяти гектарах сам сажив, обробляв, тепер з кожного гектара паконую по 120 центнерів бульб (зобов'язання — 80).

Ім відпочивати зараз ніколи. Збираються всі разом уранці, під час обідньої перерви за мискою запашного борщу та ще коли в поле приїждить дружина слюсаря-паладника бригади Миколи Логанна, перукарка Ніна. І хоча Ніна не член бригади, вона може багато розповісти про них. Про те, як напередодні бігли через ниву, щоб повідомити Миколу, що він став одразу батьком двох синів: про те, як, червононочі, купували в райцентрівському універмазі придане для немолат; про те, як витираючи солоний піт, зводили для Миколіної сім'ї хату, коли той, тяжко хворий, лежав у лікарні...

Члени комсомольсько-молодіжної тракторної бригади мішні дружбою, працею, турботою про своє поле. Ось погляньте, як упевнено плыве кукурудзяною плантацією агрегат Володимира Града і Анатолія Шульги. При нормі 5,6 гектара механізатори скошують качанисту на силос із 7—8 гектарів.

Не менш завзято трудяться на оранці зябу недавній випускник училища комсомолець Анатолій Демченко, «ас бригади» Борис Алфімов. На 170—180 процентів виконують на оранці зябу свої змінні норми й інші трактористи. А як же інакше! Всі члени бригади одержимі прагненням і цього року вибороти першість серед комсомольсько-молодіжних тракторних бригад району. З яким торжеством забирали вони на початку року перехідний червоний вимпел у комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу імені Камініна, де ватажком Віктор Галушка! Успішно працюють молоді косячани нинішнього року. Державі поклали понад зобов'язання 20 тисяч центнерів зерна. У відповідь на привітання Леоніда Ілліча Брежнєва харків'янам бригада зобов'язалася додатково зібрати 400 тонн буряків.

Бригада — не врівноважений, зі статуєю велетня бригадир комуніст Микола Ланко, якого поважають не тільки за дилом механіка, медалю «За трудову доблесть», звання молодого гвардійця-п'ятирічки, а й за лагідність, погляду, щедристь на тепле слово. Бригада — не молодий комуніст, володар однієї з найбагатших бібліотек у районі, начальник мехзагону Іван Таранець. Це — помічник бригадира, студент-заочник Іван Логанн, це безкомпромісні «пржектористи» Микола Кузьменко і Микола Туз та багато інших хлопців.

А ще є у бригаді одна дівчина. Не піддажна зв'язкова партизанського загону імені Ворошилова косячка Марія Микизіл, закатована фашистами. І знаєте, хто на комсомольських зборах запропонував записати її до складу бригади? Тракторист Володя Шахворост. Так, той самий Володя, який колись, розгніваний батька, потомственого механізатора, подався після армії до міста. Той самий Володя, котрого покликало поле назад. І пишеться нині бригада шим блакитнооким, руським комсомольцем, який менше півтори роки не піконе, полюбив селян косячан снівом на сніг Будинку культури, до третіх піків просиджує над книгами, бо теж заочно вчиться.

Ранніми ранками разом із сонцем поспішають на роботу члени комсомольсько-молодіжної тракторної бригади колгоспу «Прапор комунізму». П'ятдесят молодих, завзятих механізаторів. Уперті хлопці, які знають, що «завтра» робиться «сьогодні».

Л. КРАВЕЦЬ,
спецкор «Молодого комунара».

с. Косівка
Олександрівського району.

1978 РОКУ СТАНЕ ДО ЛАДУ ПЕРША ЧЕРГА ДОМОБУДІВНОГО КОМБІНАТУ, ЩО ЗВОДИТЬСЯ ПІД КІРОВОГРАДОМ У РАЙОНІ ВОСЬМОГО КІЛОМЕТРА ШОСЕ КІРОВОГРАД — МАЛА ВІСЬКА. НА ТРАНСПОРТУВАННІ ВАНТАЖІВ ДЛЯ БУДОВИ, ВІВВЕЗІННІ ГРУНТУ ПО УДАРНОМУ ПРАЦЮЄ ШОФЕР ВИПРОБНИЧОГО ОБ'ЄДНАННЯ «КІРОВОГРАД-ВАЖАВТОТРАНС» МОЛОДИЙ КОМУНІСТ ВАЛЕНТИН МИРОШЕНКО.

Фото І. ЖЕВАНІВСЬКОГО.

політичний зарт ОСНОВНИЙ КРИТЕРІЙ — ЕФЕКТИВНІСТЬ

Перед початком нового навчального року в комсомольській політмережі за «круглим столом» «Молодого комунара» журналісти обласної газети зустрілися з пропагандистами і комсомольськими працівниками області. У важливій розмові, яку газета традиційно адресує широкому колу читачів, і зокрема комсомольським працівникам та пропагандистам, усім слухачам гуртків комсомольської політмережі, взяли участь: пропагандист П. А. Палеев з Новоукраїнського району, О. Т. Чибісова з м. Кіровограда, С. А. Ворнікова з Бобриня, С. К. Туровський з Новомиргорода, В. Г. Луцко з Гайворонського району, В. П. Білоглав з Долинської, М. К. Панафідкін із Світловодська, Л. К. Хліва з Олександрії, М. І. Іванець з Новгородківського району, консультант Будинку політосвіти обкому Компартії України О. Д. Ворніков, завідувачий відділом пропаганди і культурно-масової роботи обкому ЛКСМУ М. Гарба, другий секретар Ульянівського райкому комсомолу В. Яремчук і другий секретар Кіровського райкому ЛКСМУ м. Кіровограда Б. Ревун.

СЬОГОДНІ ми не уявляємо собі трудового життя без соціалістичного змагання. В ньому, як того хотів В. І. Ленін, беруть участь не одиниці, не десятки людей, а найширші маси трудящих міста і села. Тільки в лавах руху за комуністичне ставлення до праці — тисячі юнаків і дівчат Кіровоградщини. Кожна молода людина, сповнена прагнення помножити свій вклад у виконання рішень XXV з'їзду КПРС, творчий злупоток третього тижня вахти «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів» присвячує року 1919-му. Року перших комуністичних суботників, які стали початком масового соціалістичного змагання. Їх ініціаторами були комуністи депо Москва-Сортувальна, які в ніч з 12 на 13 квітня 1919 року у важких умовах безплатно відремонтували три паровози, що пішли на фронт.

За короткий час у 1919—1920 роках приклад московських залізничників набув масового характеру, охопивши всю молоду Країну Рад. В. І. Ленін високо оцінив патріотичний рух трудящих і назвав перші комуністичні суботники

НА ПОДВИГ ТРУДОВИЙ

«великим почином» у розгортанні змагання за нове ставлення до праці. Це був дуже важливий початок перевороту в поглядах людей на працю. «Комуністичні суботники», — підкреслював Ленін, — саме тому мають величезне історичне значення, що вони показують нам свідомий і добровільний почин робітників у розвитку продуктивності праці, у переході до нової трудової дисципліни, у творенні соціалістичних умов господарства і життя».

Великий почин найсвідомішої частини суспільства — робітничого класу, — ця яскрава сторінка в історії боротьби за побудову соціалізму в нашій країні, як найпалкіше гасло кличе тебе, юначе і дівчино, на трудовий подвиг в ім'я розвитку і зміцнення рідної Батьківщини.

ПЛАВИЛЬНИКИ — СЕРЕД КРАЩИХ

Комітет комсомолу заводу до організації перед'ювілейного змагання підійшов по-новаторськом. Віднині всі комсомольські організації підприємства звітуватимуть про свої здобутки в книзі «Естафета комсомольських справ».

В. ГОЛОВАЧ,
старший диспетчер Побузького нікелевого заводу, керівник корпусу «Молодого комунара».
Голованівський район.

Рекорд ланки Ганни Мартиненко

Ніщо так не радує землероба, як добрий урожай. Усе, чим жив буряковод цілий рік, його думи і чадії — все віталося тепер у чекання: як уродили цукристи?

Бурякова нива в господарстві займає 1085 гектарів. Планове завдання — виростити на кожному гектарі 261 центнер коренів, а ми збираємо більш як по 300. Ланка Марії Майданчик порадувала 153-центнеровим урожаєм. Ще виного показника добила молода комуністка, каналер ордена Леніна Ганна Мартиненко. Очолювана цією ланка збрала з кожного гектара 421 центнер коренів.

М. ЦЮРА,
кандидат у члени КПРС, тракторист колгоспу «Іскра» Олександрівського району.

М. Гарба: У процесі політичного навчання комсомольці та молодь розкривають історичне значення XXV з'їзду КПРС як важливого етапу в боротьбі партії і народу за комунізм. Пропагандисти, ідейні наставники молодого покоління, мають допомогти слухачам усвідомити необхідність глибокого засвоєння ідейно-теоретичного змісту рішень з'їзду, характеру висунутих ним конкретних завдань. Ведучи політичне навчання, пропагандисти, безперечно, враховують форми комсомольської роботи, які б найкраще забезпечували тісне поєднання ідейно-політичного, трудового й морального виховання юнаків і дівчат. Не менш важливо для нас сьогодні дізнатися про зв'язки пропагандистів з працівниками

райкомів комсомолу, про те, як вони координують спільні зусилля у справі комуністичного виховання молоді.

В. П. Білоглав: Пропагандисти, вважаю, треба якомога повніше задовольняти запити юнаків і дівчат. Нинішній наш гурток «Політика КПРС — марксизм-ленінізм у дії» задалегідь укомплектовано, в ньому двадцять двоє слухачів. Про Ленінський урок — тут окрім

(Закінчення на 3-й стор.)

сторінка обласного штабу „Комсомольського прожектора“

випуск № 11

Хто купував дитячі колготки 12—14 розмірів виробництва нашої фабрики, той, напевно, звернув увагу на маленьку кольорову вкладку в упаковці: «Комсомольська гарантія якості». Над випуском цих колготків шефтують співчачи підприємства. Молодь фабрики бере безпосередню участь у створенні позитивних зразків продукції, освоєння їх випуску. Чотири зразки представлено до атестації державним Знаком якості, один із них уже удостоївся почесного п'ятикутника.

З розвитком ініціативи помітно активізував свою діяльність і фабричний штаб «КП». Найбільше турбот у членів сектора якості роботи і навчання. «Прожектористи» активно включились у республіканський огляд використання резервів економії матеріальних та енергетичних ресурсів. Гострою відзначаються виступи комсомольських дозорців проти порушників трудової дисципліни, прогульщиків.

Але і на комсомольських зборах, і на засіданнях комітету комсомолу фабрики оцінка роботи «прожектористів» залежить насамперед від активності в боротьбі за високий гатунок продукції. На цьому ми зосереджуємо основну увагу.

Планш, які штаб «Комсомольського прожектора» складає щомісяця, погоджуємо з групою народного контролю. Разом з народними контролерами влаштовуємо спільні рейди-перевірки. Вчимося у старших товаришів, їхній досвід використовуємо, проводимо рейди самостійно.

У боротьбі за якість немає дрібниць. Візьмемо зберігання сировини і матеріалів у господарському дворі фабрики. Кричущих фактів учасники рейду не виявили, але й «дрібниці» могли завдати матеріальної шкоди підприємству. Після сигналу «прожектористів» справи там поліпшилися. Або ж якість упаковки на складі готової продукції. Промінь «Комсомольського прожектора» й тут викопав недоліки.

З результатами кожної перевірки ми знайомимо адміністрацію фабрики, цехів. Жодний гострий сигнал не залишається без уваги. А підтримка керівників підприємства значить для нас дуже багато.

У кожному цеху працюють пости якості, що здійснюють міжопераційний контроль у процесі виготовлення продукції. Про факти порушення технології вони неодмінно інформують і нас, «прожектористів». Тому з членами постів тримаємо постійний зв'язок.

Щоб виступи «Комсомольського прожектора» приносили максимальну користь, ми негативним проявам протиставимо приклади, гідні наслідування. Любов Усатенко, Олена Колод, Валентина Чоботар, Тамара Мамаліга та багато інших давно відомі на фабриці високоякісною роботою. Дванадцять комсомольців змагаються за право працювати з особистим клеймом. Ну, а прізвиська бракоробів фігурують у «Сигналах», на «Дошці пошани», в «Сигналі» чи на «Дошці», особливо зараз, коли молодь підприємства розгорнула масовий похід за честь фабричної марки.

Т. ЛОЗИНСЬКА,
начальник штабу «Комсомольського прожектора» Кіровоградської напівпровідникової фабрики.

**У НАС
ДРІБНИЦЬ
НЕМАЄ**

ЩИРИМ здивуванням відповіла Любов Бугаєнко, секретар комітету комсомолу Кіровоградської взуттєвої фабрики, на запитання членів рейдової: як визначився комітет у республіканському громадському огляді використання резервів економії матеріальних та енергетичних ресурсів? Поклавши на стіл кілька номерів стінки «Комсомольського прожектора», вона сказала:

— На початку року партійний і профспілковий комітети, адміністрація розробили положення про внутріфабричний конкурс. Нині кожен цех бореться за найбільшу економію основних і неосновних матеріалів. А що робить комітет? Разом з народними контролерами «прожектористи» проводять рейди... Ну що тут іще можна придумати?

Дуже не хотілося казати Любі, що її участь у конкурсі — то не тільки підпис на грамоті.

Конкурс — це творча справа. На підприємстві зайняті майже 500 молодих виробничників. В одному з перших пунктів їхніх соціалістичних зобов'язань записано: «економію стільки-то шкіртоварів, клею, тощо. Імена Лариси Ковальчук, Наталки Довгої, Людмили Кравченко називають у числі імен кращих бережливців фабрики. Варто лише подивитись на роботу Лариси, на її випереді до високої точності руху, аби зрозуміти: вона бореться за кожний квадратний дециметр спровини. Фабрика зекономила за вісім місяців понад 400 тисяч квадратних дециметрів м'яких шкіртоварів і 594 тисячі квадратних дециметрів шкіряної підкладки. Це ж скільки надпланового взуття з них можна пошити!

Економія матеріалів на підприємстві завжди надавала великого значення. Як і гатунку виробів. Тому дивно звучить запитання Л. Бугаєнко: «Ну що тут придумати?» Невже не існує моральних стимулів, які б комсомольські активісти використовували в пошуку за бережливості? Щоб молоді робітники відчували і роботу комітету.

— У принципі це можливо. А коли робітниця, котра відзначалася у ході конкурсу, допустила порушення трудової дисципліни? Тоді як? — хитався секретар.

Важко уявити, що на фабриці всі прогульщики або бракороби. Хто добре працює, той багато економить. Серед номерів стінки «Комсомольського прожектора», які нам показали, тільки один був присвячений питанням економії та бережливості. Критикували переважно прогульщиків. Порушення виробничої дисципліни — тема, на жаль, актуальна. Але це не говорить про те, що штаб «КП» повинен працювати так односторонньо. Критичні виступи проти бракоробів і марнотратників повинні бути лише після рейдів, проведених спільно з народними контролерами.

На засіданнях комітету комсомолу заводу тракторних гідроагрегатів питання боротьби за економію порушували не один раз, і на комсомольських зборах співчачи нерідко поверталися до нього. Увагу нашу привернула фотографія партійного, профспілкового та комсомольського комітетів підприємства. Об'єктив фотоапарата зафіксував картинку, котрі не викликають хорошого настрою. Ось темніють калюжі масла в цеху № 4. Тут же лежать касети. Їх чекають в інших цехах, а вони псується, звалені в купу. У правдивості цих документів не засумніваєшся.

Активну участь у огляді бере й заводський штаб «КП». Більш ніж лаконічною мовою фотографій стінки «Комсомольського прожектора» розповідає про випадки нехлюйства і марнотратства. А тексту — кілька рядків. Але все й так зрозуміло.

Шкода, що з членів заводського штабу не беруть прикладу цехові «прожектористи». Ні, мова йде не про фотографії. У них, звичайно, немає можливості так оформляти стінки. Просто в боротьбі за економію та бережливості вони ще себе не виявили. Виняток становить хіба що штаб «КП» механоскладального цеху № 2. А інші?

Колісний ватажок комсомольських дозорців першого механоскладального цеху Михайло Красинський (лінійний тому, що недавно його обрали секретарем цехової комсомольської організації) показує стінки за

„НУ ЩО ТУТ ПРИДУМАЄШ?“

звітний період. Більше половини з них присвячено трудовим успіхам молодих виробничників, а номери, що висвітлюють прогульщиків. Де ж про економію?

— Мабуть, позиривали. Як тільки когось розкрикуєш — номер стінки зникає. Тоді сиробой дзвонить, хто не зробив. — розводить руками Михайло. — А марнотратників ми критикуємо.

Якщо заводський штаб «Комсомольського прожектора» визначився в республіканському огляді, то закомсомолу, як і комітет комсомолу взуттєвої фабрики, виважає, що це — справа адміністрації.

Виробничство № 1 об'єднання «Кіровоградзавобто» переживає зараз нелегкі часи. Це пов'язано з реорганізацією підприємства. Незважаючи на труднощі, колектив включився в огляд, тут створили оглядову комісію. Однак секретар комітету комсомолу Ольга Сизранова про це не знає.

— Огляд? Не чула. В Кіровському райкомі комсомолу ніхто нічого не казав, — нерозуміюще дивиться на нас Ольга.

А тим часом у кабінеті секретаря партійної організації висить положення про огляд. Дивно, як це вона його не помітила? Великий такий розміром плакат.

Останній номер «Комсомольського прожектора» випустили навесні. Про економію ж тут потрібно говорити щодня, бо з нею не все гаразд. Робочі місяці іноді бувають звалені готовою продукцією, яка псується. Не все в порядку і з використанням устаткування. Чому ж із таким спокоєм дивляться на це комсомольські активісти?

Огляд триває. Прорахунки виправити ще не пізно. Все залежить від того, чи зуміють комітети комсомолу і «прожектористи» названих підприємств знайти себе в огляді.

Рейдова бригада: В. ОРЕЛ — заступник начальника обласного штабу «Комсомольського прожектора», **М. ГОЛОВКО** — слюсар енергоцеху кіровоградського заводу «Червона зірка», **А. РОМАНЮК** — спецкор «Молодого комунара».

ДО ВСЬОГО ДІЛО

Гусениці трактора ржавіли доти, поки у бригаду не прийшли «прожектористи».

— Скільки ж коштуватиме господарству ремонт трактора Т-74? — поцікавились ми у механізатора.

Підрахували разом. І тракторист заходився лагодити машину.

Знайшлася робота для дозорців і на буряковій ниві. Зупинили агрегат, спитали механізаторів, чому автомат не відрізає листя з буряків. А невдовзі в кузов причепа пішли чисті корені.

Є ще чимало фактів безгосподарного ставлення до техніки, порушень правил зберігання продуктів тваринництва і землеробства. Обов'язок «про-

жектористів» — виробничі втрагати звести до мінімуму. Штаб «КП» нашого колгоспу приділяє цьому неабияку увагу, постійно аналізує порушення трудової дисципліни, влаштовує рейди-перевірки.

Особливо результативною була перевірка готовності буржозбиральних комбайнів. Дозорці господарства взяли шефство над збиранням цукрових буряків, проконтролювали, щоб вчасно було усунуто виявлені під час рейду недоліки. Нині приємно дивитися на справи своїх рук: копання і вивезення коренів іде за погодним графіком.

Творчо працюють пости «КП» першого, другого й третього відділів, що їх очолю-

ють Олександр Шевченко, Петро Сухом'як та Микола Козир. Вони прагнуть визначити «вузьке місце», передбачити участь усіх ланок «КП» у розв'язанні важливих питань, працюють у контакті з народними контролерами. Так само працювати стараються й дозорці інших трьох постів «КП». «Прожектористи» добре розуміють, що дбайливе ставлення до використання сировини, техніки — важливий резерв підвищення ефективності виробництва, виконання завдань.

О. ПЕТРЕНКО,
секретар комсомольської організації.

І. ШПИЛЬОВИЙ,
начальник штабу «КП» колгоспу «Шляхом Леніна» Олександрівського району.

Боротьба за якість продукції займає центральне місце в роботі штабу «Комсомольського прожектора» Кіровоградського ремонтного заводу «Укрспільгосптехніки».

На фото: «прожектористи» Борис ЛЕВИНСЬКИЙ, Анатолій ШТОМПЕЛЬ та Михайло ТРОФІМОВ готуються до проведення рейду.
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

Є СОБІ СТЕНД...

Мали молоді будівники Кіровоградського чавуноливарного заводу хороший спортивний майданчик. На ньому можна було під час обідньої перерви пограти м'яч або у вихідний організувати змагання. Та з чимось недоброю волею завалили той майданчик трубами, бетонними плитами.

Схопилися, було, комсомольські «прожектористи» за пензлі та олівці — і опустилися у них руки. Згадали дозорці, що немає вітрини «Комсомольського прожектора».

Робити її почали в перших числах серпня. Начальник комсомольської будови Олексій Чернов розпланував цю кропітку роботу по етапах. Перший етап — днів за десять зробити щит, другий — півмісяця встановлювати, третій — стільки ж фарбувати, четвертий — уставляти скло. Словом, операція за операцією — і при в'їзді на будову виріс на високому фундаменті красень стенд. То нічого, що милуватися ним можна тільки проїздом, бо люди працюють далеченько від нього. Головне — зробили! З полегшенням зітхнули Олексій Чернов і члени Кіровоградського міського комсомолу, котрі два місяці (!) «допомагали» йому і словом, і, як то кажуть, ділом.

А що вже члени штабу «КП» будови раді, то годі й казати! До діла! Бо он уже хтось зарив у котловані залізобетонні конструкції.

А. КОДИМЧУК.

ОСНОВНИЙ КРИТЕРІЙ — ЕФЕКТИВНІСТЬ

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.).

методичних порадах можна використати відомі вже джерела і засоби. Гадаю, що до молодих трудівників обов'язково придуть на урочисте заняття і старші товариші, комуністи, керівники...

В. Яремчук: Своє напутне мудре слово скажуть ветерани. У нашому районі лишаються і «Основи правових знань», і «Основи комуністичної моралі» поряд з більшістю таких гуртків, як «Актуальні питання політики КПРС» і «Політика КПРС — марксизм-ленінізм у дії». Методичним радям райкомів комсомолу слід буде враховувати цю обставину, готуючи семінари пропагандистів.

С. К. Туровський: Досі ще доводиться говорити

про відвідування гуртків. Пропагандисти часто скаргяться на слухачів. Я ж переконаний, що це залежить передовсім від керівника гуртка. Ось приклад. Є у нас у Новомиргороді адвокат Тамара Павлівна Миргородченко. Працювала в колгоспі імені Чкалова. Народ зайнятий — механізатори, доярки. Важко було зібрати спочатку. Прийшло дванадцять чоловік. Проте наступного разу — вже двадцять п'ять. Надалі постійно відвідувала заняття практично вся молодь. Знаю одне: нелегко далася Тамарі Павлівні ця, хай незелика, перемога. А все завдяки тому, що вона знаходила відповіді і пояснення на всі запитання, вміла зацікавити кожного. Отож, чітко розуміння ідейних наших зав-

дань, ерудиція стають для пропагандиста необхідністю.

П. А. Палєєв: Дуже цінною стає підтримка з боку партійних та комсомольських комітетів. Адже відвідування часто терплять і від так званих об'єктивних місцевих причин. Керівники нашого колгоспу «Дружба», усвідомлюючи важливість комсомольського політнавчання, ніколи не «відбирають» у мене людей із занять. І робота не стоїть на місці. Просто ми заздалегідь спільно з партійним і комсомольським комітетами складаємо плани. Адже робимо справу державної ваги. Завдання стоїть так: забезпечити ти́сний зв'язок політичного навчання з діяльністю партійних та комсомольських організацій, трудо-

вих колективів по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС, завдань десятої п'ятиріччя.

С. А. Ворникова: Саме на це наголошував товариш Леонід Ілліч Брежнєв з трибуни партійного з'їзду, говорячи про завдання ідеологічних працівників.

П. А. Палєєв: Щодо Ленінського уроку — приєднуюсь до Валентини Павлівни і хочу додати: пропагандисти разом із комсомольським активом мають створити справжнє саято — урочисте, масове. У нас на Ленінський урок приходять не тільки всі комсомольці, а й молодь. Стають учасниками, вступають, розповідають про особисті комплексні плани, про те, як виконують соціалістичні зобов'язання. Ми використовуємо наочні посібники, стенди, діаграми зростання господарства, району і т. д. Власне, добре, коли живе слово підкріплюється ілюструванням трудових здобутків.

О. Т. Чибісова: Важливо правильно визначити також і форми ведення занять. Лекція, бесіда, семінар — все це треба поєднувати у процесі навчання. Багато залежить і від рівня знань слухачів. Тут зорієнтуватися має сам пропагандист, правда ж? Кращі слухачі зможуть готувати реферати. Іноді й слабшому варто дати складніше завдання, а потім допомогти, щоб він повірив у власні сили. У моєму творчому плані є графа: вивчення складу слухачів. Окрім відомих даних про кожного я постійно веду процент виконання норм виробітку, професії, які слухач може суміщати, громадські доручення. Цікавлюсь передплатами. Схеми і діаграми, стенди виготовляємо самі для гуртка.

С. А. Ворникова: Важливо знайти контакт з комсомольським активом, підтримувати зв'язки з виробництвом. Пропагандист, як правило, сам буває на робочих місцях, бере участь в комсомольських зборах, періодично — на виробничих нарадах чи планірках.

Б. Ревчун: Ведеться дискусія, чи позинен комсомольський працівник бути пропагандистом. Вважаю, що не обов'язково керувати гуртком. Найчастіше активісти — люди, зайняті на певній ділянці виробництва, яку

добре знають. Загалом, кожен комсомольський працівник — це вже пропагандист, а кожен керівник гуртка — це надійний наш помічник, який впливає у комсомольські лази і множить акти.

Л. К. Хлівна: Ефективним у нас став Ленінський залік. Юнак чи дівчина, звітуючи про свої діла, визначають особистий внесок у спільну долю колективу, самокритично оцінюють зроблене. З іншого боку, молодь проймається почуттям відповідальності за справи колективу.

О. Д. Ворникова: Працівники Будинку політосвіти прагнуть подавати якомога повнішу допомогу пропагандистам. Є платівки з промовами В. І. Леніна, є багатий вибір наочних і методичних посібників.

Але успіх нашої справи полягає, звичайно ж, не лише в цьому. Товариші, які гозорили про важливість завдань у світлі рішень XXV з'їзду КПРС, високу місію політнавчання у формуванні комуністичного світогляду наших юнаків і дівчат, розуміють: нам її атліювати в житті.

РІК 1919

Цей рік — дев'ятнадцятий — приніс багато лиха нашому краю. Захопивши територію області, денікінці реставрували буржуазно-поміщицький режим, що тримався на кривавому терорі. Організація відсічі ускладнювалася діями куркульських банд. На білий терор трудящі відповідали ворогові масовим опором.

(З історії міст і сіл УРСР).

ТІЛЬКИ ПОДІЯ

1 ЛЮТОГО. Єлисаветградський партійний комітет і ревком ухвалили рішення про негайне повстання проти петлюрівців.

6 ЛЮТОГО. озброєні робітничі загони під керівництвом військово-революційного комітету визволили м. Єлисаветград від петлюрівців.

10 ЛЮТОГО. Військово-революційний комітет розповсюдив. Вся влада перейшла до рук Єлисаветградського виконавчого комітету до скликання повітового з'їзду Ради робітничих, солдатських і селянських депутатів.

14 БЕРЕЗНЯ. Опубліковано телеграму Голови Ради Народних Комісарів В. І. Леніну у зв'язку з відкриттям у м. Єлисаветграді клубу імені Леніна.

7 ТРАВНЯ. Створено військово-революційний комітет у м. Єлисаветграді.

21—25 ТРАВНЯ. Червоної війська визволили м. Єлисаветград і Знаменку від григор'євських банд.

9 ЛИПНЯ. В м. Єлисаветград прибув Голова Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету Ради робітничих, селянських і червоноармійських депутатів Г. І. Петровський.

11 СЕРПНЯ. В м. Єлисаветград вступили війська Денікіна.

13—15 СЕРПНЯ. Повстання селян Суботців Єлисаветградського повіту проти денікінців.

21 ВЕРЕСНЯ. Повсталі селяни Компаніївки, Панчевого, Володимирівки і Грузького вступили в м. Єлисаветград.

ЖОВТЕНЬ. Організовано Єлисаветградський підпільний повітовий військово-революційний комітет.

11 Листопада. Організовано партизанський загін у селі Канежі Єлисаветградського повіту для боротьби з Денікінцями.

„СКЛАСТИ ЗБРОЮ“

У березні 1919 року в Єлисаветграді створюється комсомольська організація. А через кілька тижнів перший загін з 50 комунарівців вирушив на фронт.

Українські буржуазні націоналісти не хотіли змиритися з тим, що Ра-

дянська влада міцніє з кожним днем. На початку травня в районі Єлисаветграда — Олександрії спалахнув заколот Григор'єва, колишнього царського офіцера. Його банди по-звірячому вбивали радянських активістів.

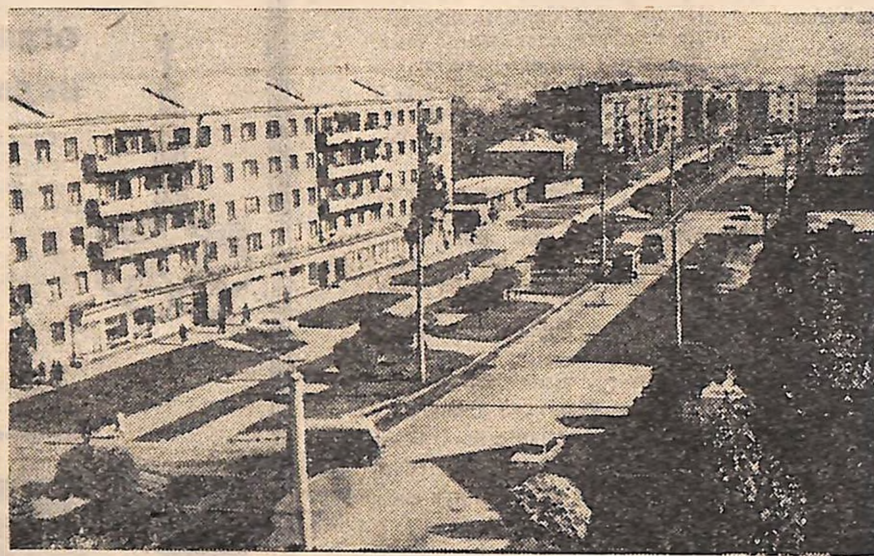
11 травня на загальних зборах комуністів було вирішено роззброїти григор'євський батальйон. Ранком наступного дня загін з робітників, членів партії, комсомольців і курсантів місцевих канальєрських курсів оточив частини григор'євців, що базувалися на вокзалі, і поставив вимогу скласти зброю. Ті здалися без бою.

«17 листопада вижджаю із Знаменки до Єлисаветграда сам, тому що в місті та його околицях, якесь непознате розуміння єдиної Росії...» Таку телеграму надіслав білогвардійський генерал Слащов. Його ідеї про Росію справді не зрозуміли. Про це засвідчила хвиля селянських повстань, що прокотилася повітом у відповідь на каральні експедиції, послані Слащовим.

З приїздом генерала Білогвардійці видали наказ про понищення на Кавалерійській площі 12 комуністів. Першим страшили Андрія Стратієнка — керівника загону по боротьбі з контрреволюцією, що був створений у березні 1919 року. 19 листопада на площі вприсоє це одинадцять шпібениць. Було страчено партізаів Гончара, Замуштенка, Трегуба, Федорченка, Мустака, Кириченка, Дмитренка (прізвищ інших не встановлено).

У грудні 1919 року Червона Армія розгорнула на Одеському напрямі наступ проти білогвардійців. Командуючий партизансько-повстанськими силами Лівобережної і південно-східної частини Правобережної України Г. О. Колос повідомив у ЦК КП(б)У: «В Олександрійському повіті Херсонської губернії — загальне повстання з кількістю багнетів 95 000». 31 грудня частини 12-ї армії оволоділи Павлоградом.

На зміну дев'ятнадцятому йшов двадцятий рік — рік остаточного встановлення Радянської влади.

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

КІРОВОГРАД БУДУЄТЬСЯ, КІРОВОГРАД ОНОВЛЮЄТЬСЯ.

НА ФОТО: ВУЛИЦЯ 50-РІЧЧЯ ЖОВТНЯ.

Фото А. БУДУЛАТЬЄВА.

ЧЕРВОНОЗОРІВЦІ ВИЙШЛИ ПЕРШИМИ

- ВИСТУП ГАЗЕТИ ПІДТРИМАЛИ
- ПАРК КОСМОНАВТІВ ЗМІНЮЄ ОБЛИЧЧЯ
- А ПОРУЧ «ЗАБИВАЛИ КОЗЛА»...
- РАЗОМ З РОБІТНИКАМИ — СТУДЕНТИ

Читачі газети пам'ятають лист до редакції «Створи навколо оазис». Гості Кіровограда запитували, чому в обласному центрі так мало куточків відпочинку, і пропонували молоді взятися за їх створення. На цей виступ відгукнулися кіровоградці. Одні із листів надіслали до газети робітники заводу тракторних гідроагрегатів Б. Лавренюк. Він з тривогою писав про занедбаність території парку Космонавтів. «Став би парк над річкою улюбленим місцем відпочинку кіровоградців, — писав він, — та кому взятися за його впорядкування? Мабуть, і молоді червонозорівці, і ми, агрегатники, могли б докласти тут рук. Адже поблизу будинки наших заводів... Хто «за?»

Першими своє «за» сказала молодь заводу «Червона зірка».

Знаєте, чого вони найбільше боялися того тижня? Негоди, дощу. Та ранок заглянув у вікна і тепло усміхнувся відблиском літа. І була криниця роса на травах парку, і осінній лист кружляв над річкою.

Сто п'ятдесят комсомольців заводу прийшли на суботник по впорядкуванню парку Космонавтів.

Дружно знищують бур'яни юнаки і дівчата з ливарного цеху сірого чавуну, третього механоскладального, ГСКБ.

А ось ділянка, де сьогодні за «анкнороба» секретар комсомольської організації цеху металевих виробів Олександр Прус. Гуде екскаватор, переривається з ним бульдозер. Тут проляже кілометрова алея. Хлопці викорчують дерева. Вирвно орудують сокорами токар Євгеній Неврозваний та слесар Іван Богач. Блізкий юнак у джинсовій курці вантажить на автомашину зрубане гілля. Це Юрко Возник. Нинішнього року він закінчив профтехучилище і вже другий місяць працює токарем у ремонтно-механічному цеху.

Жину я в районі Кушівки і не хожу до цього парку відпочивати. Далеченько. Та охоче відкупився на пропозицію Лавренюка. Бо це наше місто, наша спільна турбота, — сказав Юрко.

Червонозорівці планували обладнати тут човнову станцію на березі Інгулу, засипати щебенем алеї (загальна довжина їх — три кілометри), провести електроосвітлення.

Очевидно, мешканці вулиці Кременчуцької (вона поруч парку) цілком схвалюють ці плани. Тим паче, що більшість із них — робітники тієї ж «Червоної зірки». То чому ж ніхто з них не приєднався

до учасників суботника? Хто спокійно відпочивав у чотирьох стінах, хто ходив по магазинах, хто відчайдушно «забивав козла»...

А тим часом комсомольці заводу під самісінькими вікнами будинків з ентузіазмом вантажили порожні пляшки, поламані стільці, діряві каструлі та іншішні нещотріб, який протягом кількох років мешканці вулиці дружно викидали в парк Космонавтів. Комсомольці заводу вивезли звідси 8 автомашин металозому, 12 машин сміття і каміння. Хто дозволить недбайливим господарям перетворити місце відпочинку у звалище? Відповідь на це має дати житлово-побутовий відділ заводу «Червона зірка». І чому впорядкування занедбаного парку відкласти поки що вважає турботою тільки комсомольців?

Слова докору хочеться сказати й міській конторі зеленого господарства, яка не пішла назустріч червонозорівцям. Адже досвідчені спеціалісти по озелененню могли б порадити молодим робітникам, як краще впорядкувати парк. Цей суботник не останній, той проблеми залишаються. На наступному молоді хоча посадити в парку понад 500 нових дерев.

Не уявляю собі, де їх можна придбати, — каже начальник цеху баластного заводу С. Т. Романюкський, — адже контора зеленого господарства поки що нам відмовила. А хочемо посадити ялини, верби, пірамідалий тополі...

Ударно працювали червонозорівці на суботнику. Їх охоче підтримали сорок студентів педінституту і теж запято трудилася поруч робітників. Зрозуміло, що вони бажають, аби до них приєднався комсомольці заводу тракторних гідроагрегатів та олійнорембінату.

Л. ОСОКІНА.

Михайло РОДИНЧЕНКО

Сива наречена

За столи накриті
Вже сідали гості,
Лаштувались в чергу
Жартівливі тости.
Тільки замість тостів —
Голос Левітана:
Впали чорні тіні
В сонячний світанок.
Не було весілля,
А було прощання —
Залишилась ждати
Наречена Аня...
...І було фашисту
Там насправді гірко,
Де пройшла Дмитрова
«Тридцятичотвірка»...
...Екіпаж загинув
З командиром танка —
Ждала не діждалась
Наречена Ганка...
Пролетіли весни.
В думках, у роботі —
На другі весілля
Ходить вона в гості;
Щиро поздоровить,
Тепло привітає —
Молодим любові,
Щастя побажає.
А ми знаєм: носить
В серні давню рану
Наречена сива —
Наша баба Ганка.

Квас

Я пригадую кожен раз,
Беручи лимонад з холодильника,
В діжці-велетні диво-квас,
Що стояв в погребі-літнику.
Мати глечик виносє було,
Як від спеки нема де дітися,
І йому довго б'ю чолом —
П'ю, не можу ніяк напиться!
Пахне хлібом, а ще огни
Ароматом домашніх радощів,
Що судилося мені нести,
Берегти у житті до старості...
Той діжкі нема давно,
Того квасу не знав смачнішого, —
Виноградне сухе вино
У коморах стоїть здебільшого.
Я ж пригадую кожен раз,
Як модерні напійки пробує,
Найсмачніший матусин квас,
Що мені на здоров'я роблений!

Колесала мати сива

Колесала мати сива, колесала,
Колесалочці єдиного, співаала:
— Дам тобі дороги в спадок, сину,
А ще рідну землю — Батьківщину...
Проводжала мати сива, проводжала,
Проводжалочці єдиного, прохала:
— Не забудь дорогу, що до хати,
Де тебе я буду виглядати...

Не діждалась мати сива,
не діждалась:
При дорозі назавжди вона зосталась.
На тім місці виростає калина,
Де з походу мати ждала сива.
До калини жайвір прилітає,
Білий жайвір, тільки не співає,
Бо не жайвір то, а неоквітла.
Пам'ять матері сумна і світла.

А в гаях осінніх...

А в гаях осінніх
Горіхів, горіхів...
Мо' підем збирати
Плетухам на вітиху?..

Те кохання зілля,
Що і їх водило
В гай перед весіллям...
...Це, мабуть, навмисне
Плетухам на вітиху
У гаях виродило
Горіхів, горіхів...

Поле

Ти все ж таке: значуще, невід'ємне
Від сподівань і радощів людських,
Пшеничне поле — вічності знамено,
Любов і гордість пращурів моїх;

Шоразу я, схилившись до тебе,
Говорить, чую, сива давнина:
— Коли в людині є багатий серпень,
То значить колю віддала вона
Тепло душі і мудрість рук сповна!

Бузковий хміль

Бузковий хміль ходив селом тоді,
А ти і я були в обіймах травня...
Я не кричав, а шепотів: «Постій»,
Коли пішла ти в шибетання ранне;
Не оглянувшись, а легенький слід
Роса укрива, щоб сховати надовго

Твій, мною не розгаданий ще світ,
В якому не було мого нічого...
І ось листа звичайного пишу,
Ховаючи питання серед речень:
— Коли ми переможемо межу,
Що розділила нас так нещадно?..

Явір

Опустивши напружені плечі —
Переплетені часом віти.
Вийшов явір послухати вечір
За село, де дорога бита;

А він вперто тримає небо
При дорозі один, як палець.
Як авієць, для якого треба б
Вже давно підшукати пару.
Та не скажеш, він на долю,
Бо його не минають люди —
Іхні радощі, іхні болі
Він корінням уміє чути
І уміє з людьми радіти,
Усміхатись літам веселого...
Бо з людьми буде завжди жити
До землі любов лєворава!

Світло вірилось нам

У високу траву ніч засмучені очі ховає.
Самотина моя заблудилась у тихих лугах.
Все до тебе стежину, даремно стежину шукаю —
Не вернути того, що відшлюсь в ромашкових снах.
Світло вірилось нам: підроснуть біля двору ялини,
А за ними і ми стрінем щастя своє молоде —
Відспівали мені солов'ї, на дівочий хустина,
Розійшлись шляхи, їх докупі ніхто не зведе...
Хай далеко той час, як вічальне ти плаття пошила,
І забулись давно наші радощі перші й жалі,
Та я вірю: з тих весни, хоч пелюстка одна залишилась
І вона не зів'яне, допоки живем на землі.

с. Олександрівка
Долинського району.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Пуначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу
комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди,
відділу листів і масової роботи—2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

БК 11447,

Індекс 61197,

Газета виходить
у вівторок, четвер,
суботу.

У грізні дні осені і зими 1941 року в складі 49-ї окремої стрілецької бригади мені довелося брати участь в обороні Москви. Тоді був я командиром кулеметного взводу.

Бригада наша формувалася в Іжевську. Командний склад у ній був багатонаціональним: комбриг — грузин, командири батальйонів і рот — удмурти. Ми, молоді випускники ніхотного училища, — росіяни, українці, білоруси. Багато бійців бригади не встигли закінчити учбові заклади — взяли в руки зброю, щоб захищати Москву. Ворог рвався до столиці, і Вітчизна посилає туди кращих своїх синів.

Холодна зима стояла того року. Та й на лютому морозі ми, захисники Москви, відчували тепло сердець тих, хто дбав про нас у тилу. Москвичі підготували для нас надійні окопи, доти, дзоти, ласкаві руки жінок усієї країни — теплі кожухи, валички, шалки. Здавалося: вся Вітчизна стіною стала отут, на останньому рубежі, щоб перекордонити шлях фашистам.

Ворог скаженів. За день нам доводилось відбивати по п'ять—десять атак. 16 листопада їх було тринадцять. Есесівські головорізи з Роммівської армії, перекиннуті сюди з Аф-

До 35-річчя з дня початку великої битви під Москвою

МИ ЙШЛИ В ТРАВЕНЬ 45-го...

рики, сп'янілі від шансу, безперерпними ланцюгами йшли на наші позиції. Та не залякали нас фашисти. Коли напруга досягла апогею, над бруствером підвелася постать політрука Мекшева:

— Ні кроку назад! За Батьківщину!

Батальйон пішов у контратаку. Німці не витримали, повернули назад. Попад дві кілометри гнали ми їх і з босм увірвалися в село Чернушки. Це був перший населений пункт, визволений нашими військами від загарбників. Тут ми закріпилися і зійшли на світанку 6 грудня перейшли у вирішальний наступ, що переможно завершився в Берліні в травні сорок п'ятого. В моїй свідомості атакуючий вихор наших військ у сучасному й морозному грудні сорок першого назавжди залишиться першою

ластівкою Перемоги.

Ввечері 8 грудня в розпал атаки мене поранило в ліву руку. Та поля бою я не залишив, продовжував командувати взводом. Не щастило мені того дня. Осколок німецької міни влучив у голову. Лише через три дні прийшов до пам'яті в інституті невідкладної допомоги імені Скліфосовського. Професор-хірург Д. С. Іванова врятувала мені життя.

І знову фронт, знову поранення. Важко передати радість, яка охопила всіх нас того дня, коли ми почули про велику Перемогу. Від стін зореної Москви до Берліна пройшов з боями солдат Радянської Армії — солдат-визволитель, солдат-рятівник.

М. СМІРНОВ,
директор Аджамської
вечірньої школи.
Кіровоградський район.

ОГЛЯД ОЛІМПІЙСЬКИХ НАДІЙ

Оглядом олімпійського резерву стали Всесоюзні юнацькі змагання з окремих видів гімнастичного багатоборства, які фінішували в Кіровограді. У них взяло участь 120 спортсменів, вік яких не перевищував 18 років.

Юні гімнасти показали досить «дорослі» результати, продемонструвавши високу майстерність і хорошу класичну школу. Особливо успішними були виступи в довільній програмі, де багато хто з

СПОРТ

них виконав цілий ряд цікавих, складних комбінацій. Призерами змагань у багатоборстві за програмою майстрів спорту стали у дівчат Стелла Захарова з Кіровограда, Наталя Терещенко з Магадана і москвичка Олена Алексютіна. У юнаків перші три місця зайняли Сергій Хижняков з Ростова-на-Дону, москвич Олександр Агафонов і львів'янин Анатолій Сайфуллин.

(РАТАУ).

Л. С. ЛАШІНА:
— У НАС Є НАДІЙНА ЗМІНА!
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

«РАДИСТ» — «БУДІВЕЛЬНИК» — 1:1

Передостанню гру другого кола зональної першості України з футболу серед колективів фізкультури кіровоградський «Радист» провів на виїзді. В Ялті він мірявся силами з місцевим «Будівельником». Перший поєдинок цих суперників закінчився з результатом 1:0 на користь кримчан. Звітний матч почався атаками заводських спортсменів. Одну з них красивим ударом головою завершив їхній нападаючий Іван Онисенко. На відпочинок команди пішли, коли на табло значилось 1:0.

Другий тайм також проходив при перевазі кіровоградців. Здавалося, що вони таки запишуть у свій актив два переможні очки. Та раптом вони забили м'яч у свої ворота, які захищав Іван Барамба. Огже, нічия.

Тепер «Радист» має 17 очок і перебуває в першій п'ятірці четвертої зони. Лідирує тут, як і раніше, «Титан» з Армянська.

Останню зустріч «Радист» проведе у себе вдома 2 жовтня. На стадіоні «Піонер» він прийматиме «Хвилью» з Миколаєва.

В. ПАНТЕЛЕЙЧУК.

ПЕРШІ — ДНІПРОПЕТРОВЦІ

У кіровоградському шаховому клубі товариства «Спартак» відбулася зональна командна першість України з шахів. У ній

взяли участь збірні колективи Дніпропетровської, Чернігівської, Черкаської та Кіровоградської областей. Спортивну честь кожної команди захищали дві шахістки і чотири шахісти.

Добре провели турнір Дніпропетровці. Вони зайняли перше місце і здобули право продовжувати боротьбу за республіканські чемпіонські титули.

Нашим шахістам дісталася четверта (остання) сходинок.

В. ШАБАЛІН.

«МЕТАЛІСТ» — «ЗІРКА» — 3:2

Черговий матч розіграшу Кубка УРСР з футболу кіровоградці провели в Харкові з «Металістом». Уже на другій хвилині гри було відкрито рахунок — 1:0 на користь «Зірки». А ще через хвилину захисник «Зірки» Михайло Порошин забив м'яч у свої ворота (1:1). На відпочинок команди пішли, коли рахунок був 3:1 (попередній — харків'яни).

Другий тайм проходив при ігровій і територіальній перевазі наших земляків. Та в окремі моменти спортивна форма відверталася від них. А коли до кінця другої половини гри залишалася нічия, Юрій Касюк зм'яв розрив (3:2).

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

ЗАМ. № 402,

Тираж 59 700.